

Arrest

nr. 220 121 van 23 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 april 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 4 april 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in het bezit is van een verblijfstitel afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten voor een verblijf op het Nederlandse grondgebied geldig van 6 mei 2014 tot 6 mei 2019.

1.2. Op 3 december 2017 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens deelname aan bendevoering en wordt hij opgesloten in de gevangenis te Turnhout.

1.3. Op 4 april 2018 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 220 120 van 23 april 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.4. Op 4 april 2018 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Aan de heer⁽¹⁾:

naam : D. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...).1996

geboorteplaats : 's H. (...)

nationaliteit : Marokko

alias : D. A. (...), geboren te D. B. (...) op (...).1996, Nederlander

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 04.04.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 05.12.2017. Hij verklaart geen familie te hebben in België. Artikel 8 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 05.12.2017. Hij verklaart een terugkeer naar Nederland niet te vrezen. Artikel 3 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Tussen 03.12.2017 en 04.04.2018 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 05.12.2017. Hij verklaart geen familie te hebben in België. Artikel 8 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 05.12.2017. Hij verklaart een terugkeer naar Nederland niet te vrezen. Artikel 3 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Tussen 03.12.2017 en 04.04.2018 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

Op 16 april 2018 wordt een bilaterale overname aan Nederland voor verzoeker gevraagd.

Op 16 april 2018 geven de Nederlandse autoriteiten hun akkoord.

Op 19 april 2018 wordt verzoeker aan de Nederlandse politiediensten overgedragen.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 25 april 2018 per drager in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering". Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 4 april 2018. In de bestreden beslissing wordt dit expliciet vermeld (eigen accentuering):

"Wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.04.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod."

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

De verzoekende partij verkreeg bovendien nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten toebedeeld.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

3.1.2. Verzoeker werpt op dat een inreisverbod, overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet steeds gepaard dient te gaan met een beslissing tot verwijdering en dat hij tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend, zodat indien de Raad van oordeel zou zijn dat de *supra*, onder punt 1.3. genoemde beslissing vernietigd dient te worden, daaruit volgt dat ook de thans bestreden beslissing vernietigd dient te worden, nu het bestreden inreisverbod in dat geval niet meer gepaard zou gaan met een beslissing tot verwijdering. Bij arrest nr. 220 120 van 23 april 2019 heeft de Raad evenwel de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 4 april 2018 verworpen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 11 TERUGKEERRICHTLIJN

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid bovendien de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2. Uit de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij zowel bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod, een zeer groot belang heeft gehecht aan de vasthouding van verzoeker. Verzoeker werd namelijk van 03.12.2017 t.e.m. 04.04.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst, maar nadien opnieuw in vrijheid gesteld:

Tussen 03.12.2017 en 04.04.2018 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij merkt nadrukkelijk op dat hij de ten laste gelegde feiten met klem betwist. Hij begin geen strafrechtelijke inbreuk.

De verwerende partij verwijst daarentegen alleen maar naar het aanhoudingsmandaat van verzoeker. Verzoeker werd evenwel in vrijheid gesteld.

Hiermee werd ten onrechte geen rekening gehouden, zowel bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de duurtijd ervan. Nochtans is dit een zeer zwaarwichtig element in de beoordeling van het dossier van verzoeker.

De verzoekende partij benadrukt daarenboven dat in casu de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals het opleggen van

een inreisverbod voor de duur van drie jaar, te treffen (zie het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 195 531 van 24 november 2017).

De verwerende partij schendt hierdoor reeds artikel 74/11 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht.

3. In casu is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)." Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij van 03.12.2017 tot 04.04.2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens de zeer algemene vermelding "vereniging van misdadigers". De verwerende partij stelt dat verzoeker "mogelijk" veroordeeld kan worden. Ook wijst de verzoekende partij op de maatschappelijke impact van deze feiten (dewelke worden betwist door verzoeker en niet worden bewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken).

De verzoekende partij merkt nadrukkelijk op dat hij de ten laste gelegde feiten met klem betwist. Hij begin geen strafrechtelijke inbreuk. De verwerende partij verwijst daarentegen alleen maar naar het aanhoudingsmandaat van verzoeker. Verzoeker werd evenwel in vrijheid gesteld.

Uit deze omstandigheden, kan niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De bestreden beslissing bevat bovendien geen informatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Het is verzoeker dan ook compleet onduidelijk waarover verweerder zich concreet gebaseerd heeft om de bestreden beslissing te onderbouwen. De bestreden beslissing is kennelijk, zonder kennis te nemen van het concrete geval, gebaseerd op een aanhoudingsmandaat. Dit volstaat niet om de bestreden beslissing te onderbouwen.

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden.

Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Dit is in casu niet het geval.

De verwerende partij schendt hierdoor artikel 74/11 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht.

4. in navolging van het bovenstaande, merkt verzoeker nog op dat hij geen verblijfplaats heeft in België en geen verblijfsaanvraag indiende in België. Dit wordt verzoeker ten laste gelegd, maar ook hiermee miskent verweerder de werkelijke situatie. Verzoeker werd immers staande gehouden nadat hij zich

verplaatste door België. Verzoeker was steeds van plan terug te keren naar Nederland (alwaar hij geboren is én een verblijfsrecht heeft).

Het is dus logisch dat verzoeker geen poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren en dat hij geen officieel verblijfsadres in België heeft. Hiervoor is een eenvoudige verklaring te vinden, terwijl verweerder deze elementen kennelijk aangrijpt om zowel een inreisverbod op te leggen als het opleggen van de maximale duurtijd van drie jaar.

De verwerende partij schendt hierdoor eveneens artikel 74/11 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht."

3.2.2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). Verzoeker zet in zijn verzoekschrift tevens het volgende uiteen: *"Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn."*

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont niet aan dat de omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn niet toereikend zou zijn.

3.2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)"

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat een inreisverbod met een termijn van vijf jaar voorziet in het geval de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet om een inreisverbod op te leggen van maximum drie jaar, omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker betwist niet dat hij een verwijderingsmaatregel kreeg waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Wat betreft de beslissing om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen, wordt het volgende gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 05.12.2017. Hij verklaart geen familie te hebben in België. Artikel 8 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 05.12.2017. Hij verklaart een terugkeer naar Nederland niet te vrezen. Artikel 3 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Tussen 03.12.2017 en 04.04.2018 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat een termijn van drie jaar werd opgelegd omdat verzoeker geen officieel verblijfsadres heeft in België en nooit een poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, dat hij geen familie heeft in België, dat hij een terugkeer naar Nederland niet vreest, dat hij onder aanhoudingsmandaat heeft gestaan uit hoofde van vereniging van misdadigers, waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld en dat hij gezien de maatschappelijke impact van deze feiten door zijn gedrag geacht wordt om de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij concludeert dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, gelet op deze elementen, op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde acht de verwerende partij een duur van drie jaar proportioneel.

3.2.2.3. Verzoeker betoogt dat hij de hem ten laste gelegde feiten met klem betwist, dat hij geen strafrechtelijke inbreuk beging. Hij benadrukt dat het de verwerende partij toekomt alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing te nemen, zoals het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Hij meent dat uit de omstandigheden niet kan geconcludeerd worden dat hij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt en dat de bestreden beslissing in dit verband geen concrete informatie bevat. Hij betoogt dat de appreciatiebevoegdheid steeds moet uitgeoefend worden op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan kan bewezen worden. Hij meent dat bijgevolg het de verwerende partij toebehoorde om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van verzoeker een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. In dit verband wijst verzoeker ook op het arrest van het Hof van Justitie, C-554/13 van 11 juni 2015, Zh. en O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie.

De bestreden beslissing vermeldt dat *“(t)ussen 03.12.2017 en 04.04.2018 (...) betrokkene onder aanhoudingsmandaat (stond) uit hoofde van vereniging van misdadigers”*. Deze vaststelling brengt de gemachtigde tot de overweging dat het gaat om *“feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld”* en tot volgende conclusie: *“Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* De duur van het inreisverbod wordt bepaald op drie jaar onder meer omdat verzoeker niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de vermelde feiten *“vereniging van misdadigers”* betreffen, *“feiten waarvoor”* verzoeker *“mogelijk wordt veroordeeld”*. In het administratief dossier bevindt zich geen document waaruit zou kunnen blijken wat de precieze gedragingen zouden zijn die verzoeker heeft

gesteld of wat het concrete aandeel zou zijn in het misdrijf waarvan hij als mededader in verdenking werd gesteld. De bestreden beslissing en de gegevens in het administratief dossier laten niet toe kennis te nemen van de feitelikheden die aan de basis liggen van het aanhoudingsmandaat.

De verwerende partij schetst de elementen die erop wijzen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde niet op duidelijke wijze, terwijl zij toch oordeelt dat “deze feiten” een maatschappelijke impact hebben, waaruit dan volgens haar kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en waardoor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt echter concreet waarop de verwerende partij zich hiervoor baseert.

De Raad erkent dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Er moet echter uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing blijken dat de verwerende partij kennis had van de feiten die aan verzoeker ten laste gelegd worden, *quod non in casu*.

Er is geen sprake van een correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen wat dit motief betreft.

3.2.2.4. De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. De Raad gaat na of deze andere motieven volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Inzake het motief *“Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren”* werpt verzoeker op dat hem ten laste wordt gelegd dat hij geen verblijfplaats in België heeft en geen verblijfsaanvraag in België heeft ingediend, maar dat hiermee de werkelijke situatie wordt miskend. Verzoeker verduidelijkt dat hij staande werd gehouden toen hij zich verplaatste door België en hij steeds van plan was om terug te keren naar Nederland, waar hij geboren is en een verblijfsrecht heeft. Verzoeker acht het dan ook logisch dat hij geen poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren en dat hij geen officieel verblijfsadres in België heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het bezit is van een verblijfstitel afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten voor een verblijf op het Nederlandse grondgebied geldig van 6 mei 2014 tot 6 mei 2019. Verzoeker ontkent niet dat hij geen officieel verblijfsadres heeft in België en dat hij geen poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, maar uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het verblijfsrecht dat verzoeker in Nederland heeft en waarom zij van oordeel is dat dit geen beletsel zou vormen om een inreisverbod voor het Schengengrondgebied af te leveren met een duur van drie jaar.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Inzake de motieven over de artikelen 8 en 3 van het EVRM uit verzoeker geen kritiek. Deze motieven, met name dat verzoeker geen familie heeft in België en dat hij geen vrees heeft voor een terugkeer naar Nederland, volstaan op zich echter niet als afdoende motieven om de duur van drie jaar te verantwoorden.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het tweede middel is gegrond. Dit leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.2.2.5. Ten overvloede merkt de Raad op dat niet betwist wordt dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Nederland. In dat opzicht wijst de Raad er op dat het opleggen van een inreisverbod voor *“het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*, zoals *in casu*, geen wettelijke basis heeft in de vreemdelingenwet noch in de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 april 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET